

Se simți o agitație în cafenea și domnișoara Amelia întoarse repede privirea. Intrase Vărul Lymon. Cocoșatul păși țănoș în cafenea, așa cum făcea în fiecare seară, și când ajunsese exact în mijlocul încăperii se opri brusc și își roti viclean privirea în jur, cântărind din ochi oamenii și materialul emoțional pe care-l avea la dispoziție în acea seară. Cocoșatul era un mare intrigant; îi plăcea grozav orice fel de tărăboi, și era capabil, fără să spună nici un cuvânt, să stârnească oamenii unul împotriva altuia într-un mod aproape miraculos. Din cauza lui se certaseră cu doi ani în urmă gemenii Rainey pentru un briceag mare, și de-atunci nu-și mai vorbeau. Cocoșatul a fost prezent la marea luptă dintre Rip Wellborn și Robert Calvert Hale, și de fapt la orice altă luptă ce avusese loc din momentul în care sosise el în oraș. Își băga nasul peste tot, știa cele mai intime lucruri ale fiecăruia și nu respecta nici o oră de somn. Și totuși, într-un mod destul de straniu, în ciuda tuturor acestor lucruri, cocoșatul era cel căruia i se datora marea popularitate a cafenelei. Atmosfera era veselă doar în prezența lui. Când intra în încăpere și se cam strângea inima, căci dacă băgărețul ăsta era acolo, nu știai niciodată ce și se poate întâmpla sau ce se poate isca în cafenea. Oamenii nu-și lasă niciodată grijile deoparte și nici nu se arată bucuroși fără rost mai tare ca atunci când se așteaptă la vreo agitație sau la vreo

nenorocire. Așa că atunci când cocoșatul intră în cafenea toată lumea întoarse privirea către el, glasurile se auziră mai puternice, iar dopurile pocniră.

Lymon făcu cu mâna către Stumpy MacPhail, care stătea alături de Merlie Ryan și Henry Ford Crimp.

— M-am dus azi la Lacul Putred să pescuiesc, spuse el. Și pe drum am pășit peste ce părea la început un copac mare căzut la pământ. Dar pe când pășeam peste el, am simțit că ceva se mișcă și m-am uitat mai bine, și am văzut că stăteam călare pe un crocodil, lung ca de la ușa din față până la bucătărie și mai gros ca un râtan.

Cocoșatul continuă să flecărească. Lumea se uita la el din când în când, și unii îi ascultau sporovăială, iar alții nu. Uneori, fiecare cuvântul pe care-l spunea nu era decât minciună și lăudăroșenie. În seara asta, nimic din ceea ce spunea nu era adevărat. Zăcuse toată ziua de gălci și din pat se ridicase doar către seară, pentru a întoarce manivela la mașina de făcut înghețată. Toată lumea știa asta, și totuși el stătea aici, în mijlocul cafenelei, și înșira asemenea minciuni și laude de-ți țiuiau urechile.

Domnișoara Amelia îl privea cu mâinile în buzunare și capul întors într-o parte. Era o blândețe anume în ochii ei cenușii, ciudați, și zâmbea ușor, ca pentru sine. Din când în când întorcea ochii de la cocoșat

la ceilalți oameni din cafenea – și atunci privirea ei era plină de mândrie, și mai era în ea și o urmă de amenințare, ca și cum l-ar fi înfruntat pe acela care ar fi încercat să-i ceară socoteală cocoșatului pentru toate prostiile îndrugate. Jeff aducea mâncarea, pusă deja în farfurii, și noile ventilatoare din cafenea răco-reau plăcut aerul.

— Copilul a adormit, spuse în cele din urmă Henry Macy.

Domnișoara Amelia coborî privirea către pacientul de lângă ea și-și luă o înfățișare serioasă, potrivită problemei de care trebuia să se ocupe. Bărbia copilului era rezemată de marginea mesei și un firișor de salivă sau de Kroup Kure i se ivise la colțul gurii. Avea ochii închiși, și o mică familie de țânțari se adunase liniștită în colțul lor. Domnișoara Amelia îi puse o mână pe cap și-l scutură cu putere, dar pacientul nu se trezi. Așa că domnișoara Amelia ridică în brațe copilul de la masă, având grijă să nu-i atingă partea dureroasă a piciorului, și intră în oficiu. Henry Macy o urmă și apoi închiseră ușa.

În acea seară, Vărul Lymon se plictisea. Nu se întâmpla mare lucru și, în ciuda căldurii, mușteriii din cafenea erau binedispuși. Henry Ford Crimp și Horace Wells stăteau la masa din mijloc ținându-se cu brațele pe după umeri, râzând pe înfundate de o glumă lungă – dar când el se apropie de ei nu înțelese nimic

pentru că pierduse începutul poveștii. Luna lumina puternic drumul prăfos, iar piersicii piperniciți erau întunecați și nemișcați: nu adia nici o urmă de briză. Bâzâitul somnoros al țânțarilor era ca un ecou al nopții tăcute. Orașul părea cufundat în beznă, și doar departe, pe partea dreaptă a drumului, se vedea pâlpâirea slabă a unei lămpi. Undeva în întuneric o femeie cânta cu o voce ascuțită și sălbatică, iar melodia nu avea început și nici sfârșit, ci era alcătuită doar din trei note, care se repetau iar și iar și iar. Cocoșatul stătea rezemat de balustrada verandei, uitându-se în lungul drumului ca și cum ar fi sperat că se va ivi cineva.

În spatele lui se auziră pași, apoi o voce:

— Vere Lymon, ai cina pe masă.

— Nu prea mi-e foame în seara asta, spuse cocoșatul, care mâncase toată ziua zaharicale din cutia de prizat. Am o acreală în gură.

— Doar o bucățică, spuse domnișoara Amelia. Pieptul, ficatul și inima.

Se întoarseră împreună în cafeneaua puternic luminată și se așezară lângă Henry Macy. Masa lor era cea mai mare din cafenea, și pe ea se afla un buchet de crini de mlaștină într-o sticlă de coca-cola. Domnișoara Amelia terminase cu pacientul ei și era mulțumită de sine. Din spatele ușii închise a oficiului se auziseră doar câteva scâncete somnoroase, și înainte

ca pacientul să se trezească și să apuce să se sperie, totul se termină. Copilul atârna acum peste umărul tatălui său, dormind adânc, cu brațele lui micițe bălângă-nindu-se pe lângă spina tatălui și cu fața umflată și foarte roșie – părăseau cafeneaua și plecau acasă.

Henry Macy continua să tacă. Mânca cu grijă, fără să facă zgomot când înghițea, și nu era nici pe departe așa de lacom precum Vărul Lymon, care se laudase că n-avea poftă de mâncare și acum lua întruna. Din când în când, Henry Macy se uita la domnișoara Amelia și tăcea din nou.

Era o seară tipică de sâmbătă. Un cuplu bătrân care venise din împrejurimi ezită pentru o clipă în pragul ușii, ținându-se de mână, și în cele din urmă se hotărâră să intre. Trăiseră împreună atât de mult timp acești doi bătrâni de la țară, încât semănau la fel de mult, parcă erau gemeni. Erau cafenii și zbârțiți, ca două alune micițe și umblătoare. Plecară devreme, și la miezul nopții cei mai mulți dintre ceilalți mușterii plecaseră și ei. Rosser Cline și Merlie Ryan încă mai jucau dame, iar Stumpy MacPhail avea o sticlă de whisky în fața lui pe masă (nevasta nu îngăduia băutura în casă) și purta o conversație liniștită cu sine însuși. Henry Macy nu plecase încă, și asta era ceva neobișnuit, căci aproape întotdeauna se culca imediat după miezul nopții. Domnișoara Amelia căska somnoroasă, dar Lymon era agitat și ea nu zise să închidă cafeneaua.

În cele din urmă, la ora unu, Henry Macy ridică privirea către colțul tavanului și-i spuse liniștit domnișoarei Amelia:

— Azi am primit o scrisoare.

Domnișoara Amelia n-avea de ce să fie impresionată de asta, pentru că pe adresa ei veneau mereu tot soiul de scrisori de afaceri și cataloage.

— Am primit o scrisoare de la fratele meu, spuse Henry Macy.

Cocoșatul, care se plimba prin cafenea cu pași legănați ca de rață și cu mâinile prinse la ceafă, se opri brusc. Simțea imediat orice schimbare în atmosfera unui grup. Se uită la fiecare chip din încăpere și așteptă.

Domnișoara Amelia se încruntă și-și strânse pumnul drept.

— Să-ți fie de bine, spuse ea.

— E eliberat condiționat. A ieșit din penitenciar.

Chipul domnișoarei Amelia era foarte întunecat, și ea se înfioră, deși noaptea era caldă. Rosser Cline și Merlie Ryan își împinseră deoparte jocul de dame. Cafeneaua era foarte tăcută.

— Cine? întrebă Vărul Lymon. Urechile lui mari și palide părură să crească și să se înțepenească. Ce?

Domnișoara Amelia își lovi palmele de masă.

— Pentru că Marvin Macy este un... Dar vocea ei deveni răgușită și după câteva clipe nu spuse decât: